

anstrengende, og lægger Betslag paa hele deres Tid. — Derfor man nu vil sige imod mig, hvad man let kan. — Det erkjender jeg, — at man kan faae Folk, not til denne Pris, vil jeg dertil svare, at hvis man vil anvende denne Sætning her, vilde vi vistnok ogsaa kunne anvende den efter samme Maalestok paa andre Folk i Statstjenesten, som ere bedre stilledes og høiere lønne, og ogsaa dertil kan man faae Folk, not, uden at man lægger Noget til deres Løn, men dette gjør man alligevel. — Andragendet under Nr. 5. tilfod jeg mig allerede i for at anbefale, og jeg skal i al Rothedsføie et Par Ord til, hvad den ærede Ridsfører allerede i saa Henseende har fremført. Derfor det paagældende Ansøger strax var gaaet af og ikke havde hængt i. — som man siger. — for at søge at bjerge sig ved sin egen Hjælp, men strax havde truffet os i Kjølestederne, vilde han efter al Sandsynlighed strax have faaet Underkøttelse. Nu har han, idet han har tjent Staten i 20 Aar, gjort, hvad han kunde, nu hænger Svagheden paa ham, og nu kommer han længe efter, og siger: Hjælp mig! Det forekommer mig, at vi snarere i Stedet for at vise ham tilbage, maatte være ham taknemmelig, fordi han har gjort, hvad han kunde, og har holdt ud saa længe, som muligt. Det sidste Andragende paa Listen er det, der findes under Nr. 38, fra en Skolelærer Hansen betreffende en Hest, og jeg er blandt de saa Medlemmer, som have indstillet at henvise dette Andragende til Krigsministeren. Jeg gjør det af den Grund, at naar en Mand, der erkjendes for at være en god Fodervært, modtager en Hest med en Svaghed, som er skidt og dult i det Diebt, Manden modtager Hesten, forekommer det mig ikke ganske billigt, at Manden skal lide derunder. Det forekommer mig, at Billighed taler for, at Militærbestyrelsen enten skulde have sagt til Manden, da han fik Hesten, at den havde den og den Svaghed, eller ogsaa, at den burde bære over med ham, naar Hesten gaar noget tilbage. Naar Manden er en god Fodervært, og passer Hesten godt, hvorimod en Svaghed, som han ikke kunde ane, at Hesten var belagt med, da han fik den, har til Følge, at Manden bliver mulkeret, og

at Hesten bliver frataget ham, skal jeg ganske vist erkjende, hvad den høitærede Minister har sagt, at det er noget vanskeligt for Krigsbestyrelsen at lægge sig imellem, men dette Thing staar da ligesom en Slags Sury, der i saadanne Tilfælde kan hugge Knuden over. Jeg har selvsjelve været med til at indstille til den ærede Minister, om der ikke her var et Tilfælde, hvori Billighed kunde gaa for Ret. Derfor det har været Krigsbestyrelsen bestemt, at Hesten havde Kodesalle, havde det i det Mindste været ret smukt, om den havde sagt til Manden: Hesten har denne Svaghed, men det er ikke sket. Manden har modtaget Hesten med denne Svaghed, har passet og pleiet den godt, men han har været uheldig, og det forekommer mig, da ganske ligefrem efter Billighedsføielsen, at den høitærede Krigsminister kan lade Naade gaa for Ret, og eftergive Manden Mulken. Maa ske han har tabt Nok ved at miste Hesten, som blev tagen fra ham med Magt.

Winther: De Forhold, hvorunder mit Forslag forelægges, ere meget uheldige, men i den Udtalelse, der kom fra den høitærede Krigsminister, var der dog en Sætning, som medfører, at jeg støttende mig dertil, agter at tage Forslaget tilbage, idet jeg tror derved bedst at gavne Manden. Den ærede Minister sagde nemlig, at han, dersom Manden kom med et nyt Andragende til Ministeren, vilde nægte Andragendet, om ikke blev henvist til ham, dog lade Sagen nøie undersøge. Der mangler mig derhos nogle Oplysninger, som jeg maatte ikke selv er istand til at erhverve, medens det vil gavne Manden, at saadanne Oplysninger senere kunne til at forelægge, idet man da kan fiske dem fra Ministeriet, saafremt dette ikke af sig selv finder sig foranlediget til at give ham Noget, og jeg skal derfor i Sagens Interesse tage mit Forslag under Nr. 2 tilbage.

Da Ingen optog dette Forslag, var det saaledes bortfaldet. —
Chlo. Jørgensen: Det er et Anledning af det af det ærede Medlem for Thisted